Balogh Z. Arthur

Karácsonyi ajándék

Mióta visszajött a repülőtérről egy leendő kliensre várt, és úgy találta, hogy nem egy karácsonyhoz méltó az üzlet. A járda szélén várakoztak a taxik, és az ötödik helyen sokáig várhatott. Ha csak egy csoda...

Idén a karácsony kivételesen enyhe volt. Egy hete, hogy a hőmérő nem szállt tizenkét fok alá. Talán ez a magyarázata, hogy miért nem volt utas, pedig kellemetlen, szitáló köd takarta be a szélvédőt.

Kiskutyája, Saxo, mellette az ülésen összegömbölyödve alszik és álmodik. Mancsai mozognak, és félénken ugat. Majd megnyugszik, és nagy szusszanással mély álomba merül.

Szokásuk ellenére a sofőrök a kocsiban maradnak – biztosan a szitáló köd miatt, – és olvasnak vagy hallgatják a rádiót.

Válása óta nincs kedve hazamenni este. A karácsony egyedül elveszti varázsát. Inkább a hűséges Saxoval marad a kocsiban.

Saxo morgása visszatéríti a valóságba. A kutya az ülésen áll, és hátán a szőr az égnek mered.

– Mi van, dörmög a kutyát nézve. A jobb hátsó ajtó nyílik, és meglepődve nézi az ülésre huppanó, kettégörnyedt férfit.

Egy elképesztően vékony alakot lát a félhomályban, valószínűleg magasabb nála. Tojásformájú fejét előrehajtva, guvadt szemekkel nézi a kiskutyát. És mindezt betetőzve csak egy nadrágot visel, és egy kigombolt, esőtől nedves inget.

– Saxo nyugi! – parancsol, és a kiskutya engedelmesen leül, tekintetét a betolakodóra szegezve.

– Sajnálom uram, de kocsit kell váltania. Csak ötödik helyen vagyok.

A férfi sipogva lélegzik, kapkodja a levegőt, mintha asztmás lenne. Válasza nehezen érthető rossz kiejtése és kifulladt lihegése miatt.

– Nem tesz semmit... Maradok... Olyan meleg van maguknál – panaszkodik, és ingujjával letöröli az arcát.

– Meleg van, itt? – a sofőr szemeit meresztve nézi a kutyáját, mintha az mindent értene.

– A neve… Mi a neve? – kérdezi a hang a fulladás határán.

– A nevem? – ismételi elképedve.

– Igen.

– Robert. És a magáé?

Egy érthetetlen zagyvalék a válasz. Valami olyasmit ért, mint Xlns.

– Rendben van Robert. Az utas tovább bámulja a kutyát, miközben lázasan keresgél nadrágja zsebében.

– Hova megyünk? – kérdezi a taxis, hidegvérét visszanyerve. Megszokta már a hóbortos klienseket, az erőszakos és piszkosok kivételével.

– Azonnal... meglátja.

A hullaszerű alak egy kis dobozkát nyújt, amit Robert ösztönösen átvesz. Egy cigarettás doboznál nem nagyobb. A felkattintott lámpa fényében kíváncsian vizsgálgatja.

Egy gyerekkori játékra emlékezteti, egy türelemjátékra. Három kis mélyedést lát, egyet jobbra, egyet balra, és a harmadik a középen. Három pirinyó acélgolyó gurul a dobozban. A mélyedések fölött valami olvashatatlan felírás látható.

– Indulni kell Uram, és a taxiórát bekapcsolva vár.

– Rendben, menjünk, válaszol az utas elhaló hangja. Robert attól fél, hogy szívszélhűdés tanúja lesz.

– Kérem szépen... Tegye a golyókat egyenként a rekeszekbe...

– A lyukakba – ismételi Robert ostobán.

– Igen, egy golyót minden rekeszbe.

– És azután indulunk végre?

– Oh, igen. Indulunk!

Robertnek fogalma sincs miért ideges és remegnek ujjai, miközben a lyukakba irányítja a golyókat. Saxo hipnotizálva nézi az ájulás szélén álló embert, aki rászegezi guvadt szemeit.

Több hiábavaló próbálkozás után Robert sikeresen helyre tesz két golyócskát. Majd végtelen türelemmel, lélegzetét visszatartva a harmadik acélgolyó is a helyére gurul.

Valami meghatározhatatlan érzése van, és olyan zajt hall, mintha nyitnának egy zárt.

A kocsi, Robert, Saxo, a kiskutya és az utas, mind a négyen egy erősen kivilágított teraszon találják magukat. Körülöttük zúzmara borította falak csillognak és a kocsi ablakán is jég virágzik.

– Köszönöm Robert, megérkeztünk.

Az utas nem izzad többé, és nem fulladozik, mikor nyitja az ajtót, és kiszáll, hagyva a hideg levegőt a kocsiba hatolni.

– Itt megfagyunk – Robert is kiszáll, Saxot a karjai közt tartva.

Az utas valóban magas. Jó fejjel nagyobb nála, sovány, mint egy csontváz, de láthatóan jól érzi magát a ropogó hidegben.

– Hol vagyunk?

– Bocsásson meg Robert. Megérkeztünk hozzám. Isten hozta. Normálisan beszélt, nem, mint egy asztmás beteg.

– Önnél?

– Igen. Egy kutatóhajón vagyunk. A Földet ellenőrizzük...

Olyan hideg van, hogy Robert ajkai elkékülnek, és fogai vacognak. Érzi, hogy Saxo is remeg.

– De maguk fáznak! Elfelejtettem! Kövessenek! Az utas az egyik fal felé siet. Robert mögötte vánszorog, lábai és kezei érzéketlenek a hidegtől.

A teraszhoz hasonlóan fagyos helységben találják magukat. Egy kézmozdulat és a levegő felmelegszik. Néhány perc múlva földi hőmérsékletben vannak.

Miközben Robert és Saxo felmelegednek, az utas verejtékezni kezd.

– Számunkra ez a hőmérséklet épp olyan elviselhetetlen, mint maguknak a miénk – magyarázza házigazdájuk.

– Miért tolakodik be az életünkbe? Miért jöttünk magával? – Robert megtalálja a bátrabb hangját, mert már nem fázik.

– Megmagyarázom – s miközben beszél, hozzá hasonló magas férfiak, furcsa formájú bútorokat hoznak be.

– A végemre jártam. De foglaljanak helyet, kérem.

Robert egy kockához megy, és meglepődik, mikor a súlya alatt a kocka lassan süppedő és testét átfogó, melegítő fotellé válik.

– Túlhaladtam a megengedett időt. Számunkra nem jó az éghajlatuk. Ezt már megértette, gondolom.

– És egyedül nem tudott visszajönni?

– Nem. A metabolizmusom annyira elromlott, hogy így képtelen vagyok az átjárót kinyitni.

– A játék...

– Igen. A doboz a golyókkal.

– A Földtől messze vagyunk? – Robert hangja alig észrevehetően megremeg.

– Nagyon messze, válaszol az idegen. A holdtól messze keringünk. Kénytelenek vagyunk, ha nem akarjuk, hogy az űrfigyelő szolgálatuk észrevegyen minket. Gondolom, megért engem.

– Nálunk ma karácsony van... – Robert elfelejti, hogy otthon senki nem várja, meggondolás nélkül beszél, az idegen létezése megzavarja.

– Tudom, ismerem szokásaikat. Gondoltam... Ha kárpótlásként elfogadna egy ajándékot...

– Kárpótlás? – Robert nem érti, meglepődik és zavarba jön. A lábfején ülő kutyát nézi.

– Gondolom, hogy a kutyája éltes, nem?

– Tíz éves már.

– Észrevettem, mikor beszélgettünk a kocsiban.

– Beszélgettek? – Robert meglepődik, és láthatóan semmit nem ért.

– Természetesen. Most, ha megengedi! – Egy mozdulatára a tető kinyílik, és leszáll egy kupolaszerűség. A belsejében kék fényt lát Robert. Külsőleg csillogó acél. Fel akar állni, de vendéglátójuk egy mozdulata megállítja.

– Ne mozduljon! – bár, már mindketten mozdulatlanok. – Néhány perc türelmet kérek – az idegen figyelmesen nézi a kabalisztikus jeleket a kupola csillogó felszínén.

– Minden rendben már.

A süveg lassan felemelkedik és Robert változatlanul semmit sem ért.

– Kiskutyája beteg volt, nagyon beteg – magyaráz a vendéglátó.

– Saxo?

– Igen. Még nem szenvedett, s most már végleg elmúlt a veszély. Meggyógyult és megfiatalodott. Genetikusan megjavítottuk, az DNS-sort kicseréltük, és ha semmi baleset nem éri, legalább tíz éve van még. Ez magára is vonatkozik. A különböző szervek jó állapotban vannak. Nem gondolom, hogy megbetegszik a következő harminc évben, és megtartja mai külsejét. Nem öregszik majd a haláláig. Ez a mi karácsonyi ajándékunk.

– Ajándék?

– Igen. Mi ismerjük a szokásaikat – magyaráz, guvadt szemei figyelmesen nézik az embert és kiskutyáját.

– Karácsonyi ajándék mindkettőnknek – ismételi Robert hitetlenül. – Olyan régóta nem kaptam karácsonyi ajándékot.

– Ez a mi ajándékunk, amit senki nem lophat el, és a halálsápadt ember lehajol, gyengéden simogatja a mozdulatlan kiskutya fejét, aki nem morog többé. Robert látja kis farka mozgásából, hogy elégedett.

– Elmehetünk?

– Természetesen. Itt az ideje, hogy visszatérjen a kocsijába.

A félig nyitott ablakokon beárad a hideg levegő, és az üveget zúzmara borítja. Vendéglátójuk egy másik kis türelemjátékot nyújt.

– A módszert már ismeri. Maga nagyon ügyes a játékhoz. Néhány perc múlva a kiindulási ponthoz érkezik.

– Újból tudom majd használni? – kérdezi erőlködve, hogy ne vacogjanak a fogai.

– Nem. Érkezése után működés képtelen lesz. De megtarthatja találkozásunk látható emlékeként. Kellemes karácsonyt.

Az ablakok bezárva, perceken keresztül zsibbadt ujjakkal próbálja a helyükre tenni a kis golyókat. Hallja a becsukódó ajtó csattanását és a taxiállomás első helyén találja magát. Nem csak ő, a többi taxi is talált utast.

A fűtés teljes gőzzel működik, miközben jár a motor.

Nyílik a hátsó ajtó és egy nevető fiatal pár ül be. Csókolóznak.

– Zúzmara van az ablakokon, pedig nagyon meleg van a kocsiban – jegyzi meg a fiatal nő.

Robert nem válaszol.

– Nézd, kedves, a kiskutya milyen édes! Ugye fiatal még?

– Igen, ez a kiskutyám Asszonyom – válaszol. – Nem régen született. Hová megyünk, Uram?

– A mennyországba barátom! – válaszol a férfi. – Hozzám, a mennyországba – és megadja címét.